

Arrest

nr. 231 455 van 20 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 23 september 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 augustus 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Somalische nationaliteit te zijn.

Op 8 augustus 2017 diende de verzoekende partij bij de Belgische ambassade te Kampala een aanvraag in met het oog op het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D).

Op 23 oktober 2018 weigerde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de afgifte van een visum lang verblijf (type D). Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 223.029 van 21 juni 2019 vernietigde de Raad de voormelde beslissing van 23 oktober 2018.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie nam op 12 augustus 2019 een nieuwe beslissing houdende de weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Commentaar: Nieuwe beslissing na arrest nr. 223 029 van 21.06.2019 /RVV : Aangezien betrokkene zich als adoptiebroer bij zijn zus in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst immers niet dat hij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en legt immers geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat hij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor hem kunnen zorgen en/of financieel voor kunnen opkomen. Op 24/12/2015 verklaarde de referentiepersoon in België in het kader van haar asielaanvraag dat ondermeer haar moeder en stiefvader nog leeft en zij nog 7 halfbroers en zussen heeft wat het vermoeden sterkt dat betrokkene niet geïsoleerd is in zijn land van herkomst.

Tevens dient te worden opgemerkt dat de 2 kinderen van de referentiepersoon alsook de echtgenoot nog in Somalië (of Oeganda) verblijven gelet dat de afgifte van een D-visum op basis van gezinshereniging art 10VW hen in januari 2018 geweigerd werd onder voorbehoud van DNA testen teneinde de afstamming te bewijzen. De authenticiteit van de documenten ' Geboorteakte niet gelegaliseerd nr 71331 dd. 25/10/2016 regionale rechtbank Bannadir, vadersnaam Abdullahi Sidow Moedersnaam Nadiifo Hassan Nur', van het 'Document ter bevestiging van identiteit niet gelegaliseerd nr 71331 dd. 25/10/2016 regionale rechtbank Bannadir', van het 'Overlijdensattest dd. 04/09/1990 niet gelegaliseerd nr 98987/DHM/16 lokale regering van Mogadishu Nadiifo Hassan Nur overleden op 01/08/1990', van het 'Overlijdensattest dd. 02/04/2004 niet gelegaliseerd nr 98584/DHM/16 lokale regering van Mogadishu Abdullahi Sidow Ali overleden op 02/03/2004' kunnen niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden. Deze documenten bevatten spelfouten /fouten zinsbouw en lijken de overlijdensattesten recent opgemaakt en geantidateerd waardoor er twijfel is aan de authenticiteit en de waarachtigheid ervan. Er werd verder geen enkel geldig bewijs van familiale band aangebracht tussen betrokkene en de te vervoegen persoon in België, er is geen officieel bewijs dat betrokkene geadopteerd werd. Betrokkene toont verder niet aan dat de in België verblijvende persoon zijn enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden, dat de 'zus' betrokkene binnen haar gezin (dat van haar ouders) opvoedde voorafgaand aan haar vertrek uit Somalië in 2015. Er werd verder geen enkel bewijs van een duurzame relatie voorgelegd met de te vervoegen persoon in België. Er werden enkel twijfelachtige documenten voorgelegd die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. Het is aan de aanvrager om de visumaanvraag te stofferen met alle mogelijke bewijzen die voorhanden zijn, indien betrokkene sinds 2004 binnen het gezin van de referentiepersoon werd opgevoed moet dit mogelijk zijn. Betrokkene was op basis van de voorgelegde documenten immers volledig weeskind sinds 2004. (moeder zou overleden zijn in 1990 en de vader in 2004). Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst

Vreemdelingen zaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

"11.1.1. Verwerende partij motiveert enerzijds terecht:

"..."

Anderzijds motiveert zij :

"..."

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

"Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

11.1.2. Welnu, de verzoekende partij begrijpt geenszins wat "de andere voorwaarden" zijn wanneer zij er artikel 9 VW op naleest:

Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. <W 1996-07-15/33, art. 4, 012; Inwerkingtreding : 16-12-1996>

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9 VW bevat immers geen “voorwaarden”.

11.1.3. Bovendien verwijst de verwerende partij zelf naar haar ruime appreciatiemarge, hetgeen in strijd zou zijn met bindende voorwaarden.

De ruime discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij impliceert dat zij bij humanitaire visumaanvragen elke aanvraag dient te onderzoeken op haar merites.

Aldus begrijpt de verzoekende partij geenszins naar welke “andere” voorwaarden zij nog moet voldoen. Bovendien impliceert het woordje “andere” ook dat de weigeringsbeslissing op zich al afgewezen werd op basis van “voorwaarden”, waarbij de “andere” voorwaarden nog niet werden onderzocht.

Dit op zich is in strijd met het discretionair karakter van de bevoegdheid van de verzoekende partij.

In haar nota met opmerkingen schept de verwerende partij geen klaarheid in wat nu precies haar “voorwaarden” zouden zijn. Nochtans heeft de verzoekende partij recht op verduidelijking hieromtrent.

Niet alleen geeft de verwerende partij hiermee aan dat haar aanvraag niet op zijn individuele merites werd onderzocht (in dat geval kunnen er immers geen “voorwaarden” zijn), tevens laat zij de verzoekende partij in het ongewisse over waarmee zij de verwerende partij nu concreet kan overtuigen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals artikel 9 VW werden aldus dus manifest geschonden!”

De verzoekende partij haalt aan dat het voor haar niet duidelijk is naar welke andere voorwaarden van artikel 9 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de Minister in de bestreden beslissing verwijst. Bovendien zou de gemachtigde van de Minister verwijzen naar een ruime appreciatiemarge en zou dit in strijd zijn met de bindende voorwaarden.

Wat betreft de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 die betrekking hebben op de formele motiveringsplicht, blijkt bij lezing van het verzoekschrift dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

Voorts blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Zo motiveert de bestreden beslissing wat volgt: *“Aangezien betrokkene zich als adoptiebroer bij zijn zus in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat.”* Vervolgens motiveert de verwerende partij waarom zij geen humanitair visum toekent in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De verzoekende partij uit kritiek op volgende motieven:

“Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Niet alle voorwaarden werden nagekeken; deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

De kritiek die de verzoekende partij uit is in wezen gericht tegen een overtollig motief. Zelfs indien de kritiek van de verzoekende partij terecht zou zijn, dient er te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende steunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 9 van de Vreemdelingenwet of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de

bedoelde beslissing verantwoorden. (R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde van de Minister heeft beslist dat de afgifte van een visum lang verblijf diende te worden geweigerd.

Anders dan wat de verzoekende partij lijkt voor te houden blijkt niet uit de motivering van de bestreden beslissing dat de aanvraag niet zou zijn onderzocht op grond van eigen merites. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid te buiten zou zijn gegaan.

De voorgehouden schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen alsook van artikel 9 van de Vreemdelingenwet kan derhalve niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij zet uiteen wat volgt:

“11.2.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot humanitair visum geweigerd omdat zij stelt de voorgelegde documenten niet te kunnen aanvaarden ; Zij stelt dat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden geverifieerd. Zij stelt tevens gelegaliseerde attesten van verzoekende partij te verwachten:

“...”

De verwerende partij weet zonder twijfel dat de Somalische regering door België nog niet erkend werd en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog.

Dit is immers tevens de reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties.

Verzoekende partij nodigt verwerende partij aldus uit om in haar nota met antwoord te willen verduidelijken welke Somalische documenten er volgens haar dus wel gelegaliseerd kunnen worden.

Indien zij geen verduidelijking hieromtrent kan geven, dan kan de verzoekende partij enkel maar vaststellen dat de verwerende partij in casu van een verkeerde beoordeling van de feiten uitgaat. Zij diende immers te weten dat de verzoekende partij, om redenen onafhankelijk van haar wil, niet in staat is om gelegaliseerde Somalische documenten voor te leggen.

11.2.2. De verzoekende partij is bovendien verbaasd te lezen dat verwerende partij meent dat de authenticiteit van Somalische documenten niet kan worden geverifieerd.

In een groot aantal gelijkaardige aanvragen tot gezinshereniging, neemt verwerende partij de voorgelegde documenten wel in overweging om ze dan als frauduleus af te doen (voorbeeld : stuk 3).

Dit betekent dat verwerende partij de Somalische documenten weldegelijk in overweging neemt wanneer het haar best uitkomt. Zij onderzoekt dan de stempels om dat te bepalen of het om een « authentiek » of een « vals » document gaat. Anders dan de ministerie van Buitenlandse zaken, lijkt verwerende partij een duidelijk idee te hebben wat een “authentiek Somalisch document” zou zijn.

Echter - zoals hierboven reeds aangehaald, lijkt zij deze visie enkel te hanteren wanneer het haar best uitkomt.

Bovenstaande gevallen betreffen wel degelijk aanvragen tot gezinshereniging, dus de situatie is wel degelijk gelijkaardig - wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen beweert klopt dus niet.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij op gratuite wijze dat de opgemaakte overlijdensattesten geantidateerd zouden zijn.

Als men dergelijke beschuldigingen uit moet men deze hard maken, anders zwijgt men beter. Bovendien zou, zelfs mocht dat het geval zijn, dit alleen maar een indicatie zijn van de povere opleiding van de ambtenaren in Somalië.

Dit is niet wat men van een goed bestuur mag en kan verwachten. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Het is aldus duidelijk dat verwerende partij een tegenstrijdige houding aanneemt in gelijkaardige dossier, wat betreft het al dan niet aanvaarden van (authentieke) somalische documenten.

Om deze reden schendt de thans betreden beslissing op flagrante wijze de materiele motiveringsplicht.

11.2.3. De verwerende partij is dan ook niet ernstig daar waar zij stelt dat er niet zou worden aangetoond dat er geen andere familieleden voor de verzoekende partij zouden kunnen instaan.

Reeds tijdens haar asielgehoor gaf haar voogd aan dat de verzoekende partij deel uitmaakte van haar gezin.

Zo stelt het UNHCR (*The “Essential Right” to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification*, januari 2018 - zie <http://www.refworld.org/cqibin/texis/vtx/rwmain?docid=5a902a9b4>):

(p. 71) It would therefore seem more appropriate, taking into account the special situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather than proven and to allow for the benefit of the doubt, just as has been recognized by the ECtHR to be the case for asylum-seekers. Where country of origin information used for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made.

Verzoekende partij heeft de indruk hier het “nadeel” van de twijfel te krijgen, dit in weerwil tot de UNHCR-aanbevelingen...

Zo volgt uit de rechtspraak van het EHRM de plicht om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asielprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend.

Zo moest er volgens het Hof in twee zaken inzake een gezinshereniging met een vluchteling in Frankrijk rekening worden gehouden met andere bewijselementen die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties. “De aanvrager kon redelijkerwijze verwachten dat deze zou getuigen van zijn vroegere gezinsleven en dat de nationale autoriteiten er voldoende aandacht aan zouden besteden” (EHRM, *Tanda-Muzinga t. Frankrijk*, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79, *Mugenzi t. Frankrijk*, 2014, 10 juli 2014, 52701 / 09, §59)

Het EHRM verwijst in deze rechtspraak tevens naar het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers: “(...) gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt” (EHRM, *F.N. en anderen t. Zweden*, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, *Mo.P.t. Frankrijk*, 30 april 2013, nr 55787/09 in EHRM, *Tanda-Muzinga t. Frankrijk*, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, *Mugenzi t. Frankrijk*, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47).

De Raad onderlijnde in haar vernietigingsarrest in deze zaak nochtans het belang om hiermee rekening te houden. De verwerende partij heeft hier op geen enkele wijze rekening mee gehouden.

Aldus dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven en de materiële motiveringsverplichting (in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht) manifest werd geschonden! In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden te hebben met de asielverklaringen van haar voogd. Dit klopt niet. Op geen enkel moment werd het gehoor bij het CG VS geverifieerd!

Reeds tijdens haar gehoor bij DVZ gaf haar voogd aan dat de verzoekende partij momenteel tijdelijk bij de moeder van haar echtgenoot verbleef.

11.2.4. Gelet op voorgaande is het niet redelijk dat de verwerende partij weigert het asielgehoor van de voogd na te lezen wanneer elementen in het voordeel van de verzoekende partij pleiten, doch het enkel te hanteren om te verwijzen naar andere familieleden die volgens haar nog voor de verzoekende partij zouden kunnen zorgen.

De thans bestreden beslissing schendt dan ook op manifeste wijze de materiele motiveringsplicht en artikel 9 van de vreemdelingenwet.

11.2.5. Tevens werd artikel 8 EVRM in casu geschonden.

Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar wettelijke voogd een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 *Ahmut/Nederland*, §63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (*quod in casu*, zie *supra*) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak.

In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar zus ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Aangezien de voogd van de verzoekende partij in België devluchtelingenstatus verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar zus in Somalië kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië is voor hen dus onmogelijk.

11.2.6. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar broer/wettelijke voogd redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

Nochtans heeft Uw Raad in een gelijkaardig dossier gesteld dat verwerende partij rekening dient te houden met het bestaan van een familieleven tussen adoptieve kinderen. Uw Raad heeft in dat dossier eveneens rekening gehouden met de neergelegde documenten (CCE 186 198 dd. 28 april 2017):

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij in het verzoekschrift geen rekening te hebben gehouden met haar gezinsleven die ze met de referentiepersoon onderhoudt en waarvan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was, gelet op de stukken van het administratief dossier. Ze beklemtoont dat de referentiepersoon reeds bij het indienen van haar asielaanvraag op 12 november 2012 melding heeft gemaakt van de verzoekende partij en haar zus.

Voorts betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waar er gesteld wordt dat ze deugdelijk gehuisvest is, nu ze als minderjarige op een kamer verblijft in het bijzijn van andere mensen, maar zonder haar familie in Oeganda. Ook benadrukt ze dat haar stiefmoeder erkend vluchteling is in België, waardoor ze geen gezinsleven in Somalië kunnen onderhouden.

(...)

Een wettelijke en oprechte adoptie zal in beginsel gelijkstaan met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zelfs indien het gezinsleven nog niet gevestigd is bij gebrek aan samenwonen of hechte banden tussen adoptiekind en de adoptieouders (EHRM 22 juni 2004, nrs. 78028/01 en 78030/01, Pini e.a. v. Roemenië, par. 136-148; EHRM 14 november 2013, nr. 19391/11, Topčić-Rosenberg v. Kroatië, par. 38). Het administratief dossier bevat geen stukken waaruit blijkt dat de verzoekende partij door de referentiepersoon geadopteerd werd.

Het administratief dossier bevat wel een stuk waaruit blijkt dat de biologische moeder van de verzoekende partij en haar zus op 19 augustus 2000 overleden is. De biologische vader van de verzoekende partij was de echtgenoot van de referentiepersoon. Doordat de biologische moeder van de verzoekende partij overleden is, werd de verantwoordelijkheid over de verzoekende partij en haar zus overgedragen aan de referentiepersoon door een rechtbank. Deze rechtbank duidde de referentiepersoon ook aan als stiefmoeder. Het administratief dossier bevat ook een ander stuk waaruit blijkt dat de biologische vader van de verzoekende partij sinds 24 juni 2002 verdwenen is. Samen met de biologische vader van de verzoekende partij had de referentiepersoon nog zeven kinderen. Doordat de biologische vader van de verzoekende partij verdwenen is, werd de verantwoordelijkheid over de zeven biologische kinderen, de verzoekende partij en haar zus overgedragen aan de referentiepersoon door een rechtbank. Noch in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen wordt de echtheid van voormelde stukken betwist.

Of er tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon een de facto beschermenswaardig gezinsleven bestaat is een feitenkwestie waarbij onder andere rekening wordt gehouden met rol die de referentiepersoon speelde ten aanzien van de verzoekende partij en de hechtheid van de banden tussen het kind en de referentiepersoon (EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, Moretti and Benedetti v. Italië, par. 48-52). Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij meent dat ze in casu geen visum hoeft uit te reiken daar de verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend in Oeganda, daar Somalische vluchtelingen gratis school kunnen volgen in Oeganda, daar er een grote Somalische gemeenschap is in Oeganda, daar ze deugdelijk gehuisvest zijn en dat hun situatie niet als voldoende hulpbehoevend kan worden gekwalificeerd. Ook meent de verwerende partij dat de verzoekende partij door haar familie vanuit het buitenland financieel kan onderhouden worden. Uit deze motieven blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het mogelijk bestaan van een beschermingswaardig familieleven tussen de verzoekende partij en haar stiefmoeder, de referentiepersoon, en dit in de zin van artikel 8 van het EVRM.

(...)

Waar in de aanloop naar, dan wel het geven van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij, kan de Raad in casu enkel vaststellen dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het aangevoerde gezinsleven van verzoekende partij, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden,

is deze bepaling geschonden juncto de materiële motiveringsplicht in het kader van artikel 9 van de Vreemdelingenwet (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHMR 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Het loutere feit dat de voorgelegde documenten niet werden gelegaliseerd is een non-argument aangezien Somalische documenten nooit gelegaliseerd kunnen worden.

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr.101.624).

In de bestreden beslissing wordt vooreerst gesteld dat de verzoekende partij niet kan genieten van gezinshereniging op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet omdat zij zich als adoptiebroer bij haar zus in België wenst te vestigen en deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet. Dit motief staat niet ter discussie. Opdat de verzoekende partij aldus langer dan drie maanden in het Rijk zou kunnen verblijven, dient zij hiertoe derhalve te worden gemachtigd door de bevoegde minister of zijn gemachtigde. Deze heeft, gelet op de bewoordingen van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid. Het feit dat de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partij heeft afgewezen, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op zich niet toe te concluderen dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet is geschonden.

De Raad dient er verder op te wijzen dat hij bij de beoordeling van de vraag of de materiële motiveringsplicht werd gerespecteerd, niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een administratieve beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt derhalve onderzocht in het licht van artikel 9 van de Vreemdelingenwet – waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd – en artikel 13 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet, wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst.

Het determinerende motief in de bestreden beslissing is de vaststelling dat er *“geen bijzondere humanitaire elementen”* in het dossier aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum op basis van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen. De verwerende partij heeft ter onderbouwing van dit standpunt uiteengezet dat niet blijkt dat de verzoekende partij financieel

afhankelijk is van de in België verblijvende referentiepersoon en dat evenmin vaststaat dat zij geïsoleerd leeft in haar land van herkomst en aldus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen. Verder stipt de verwerende partij aan dat er geen bewijzen voorliggen van contacten die op een regelmatige en vaste basis worden onderhouden met de referentiepersoon, alsook dat er geen enkel geldig bewijs van familiale band tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon wordt aangebracht; dat er geen officieel bewijs voorligt dat de verzoekende partij is geadopteerd, dat er geen bewijs voorligt dat haar vermeende zus haar binnen haar gezin (dat van haar ouders) opvoedde voorafgaand aan haar vertrek uit Somalië in 2015 en dat er geen enkel bewijs van een duurzame relatie werd voorgelegd met de te vervoegen persoon in België.

Waar de verzoekende partij stelt dat het gevraagde visum voornamelijk wordt geweigerd omdat de door verzoekende partij voorgelegde documenten niet kunnen worden aanvaard en de authenticiteit van deze documenten niet kan worden aanvaard en de verwerende partij gelegaliseerde attesten van de verzoekende partij verwacht, gaat zij uit van een foutieve of onvolledige lezing van de bestreden beslissing.

Door te stellen dat de verwerende partij nalaat te verduidelijken welke concrete bewijsstukken er worden verwacht, toont de verzoekende partij daarnaast niet aan dat het determinerende motief in de bestreden beslissing incorrect of kennelijk onredelijk is of dat de verwerende partij is uitgegaan van een incorrecte feitenbeoordeling.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij weet dat de Somalische regering door België nog niet erkend werd en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog, dat dit immers de reden is waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties, kan de Raad enkel vaststellen dat ook in de motieven van de bestreden beslissing erop gewezen wordt dat de authenticiteit van documenten niet kan geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij is uitgegaan van een foutieve beoordeling van de feiten daar zij diende te weten dat de verzoekende partij om redenen onafhankelijk van haar wil niet in staat is om gelegaliseerde Somalische documenten voor te leggen.

Haar stelling dat Somalische documenten nooit kunnen gelegaliseerd worden en dat zij om redenen onafhankelijk van haar wil niet in staat is om gelegaliseerde Somalische documenten voor te leggen, kan er niet toe leiden dat de verwerende partij in de positie wordt geplaatst dat zij elk Somalisch document als bewijskrachtig moet beschouwen, niettegenstaande zij de authenticiteit ervan, en de omstandigheden waarin het werd opgesteld bij gebrek aan officiële instanties, niet kan verifiëren.

Wat betreft de bewijskracht van de neergelegde documenten, stelt de verzoekende partij dat zij verbaasd is te lezen dat de verwerende partij meent dat de authenticiteit van Somalische documenten niet kan worden geverifieerd, dat de gemachtigde een tegenstrijdige houding aanneemt in gelijkaardige dossiers voor wat betreft het al dan niet aanvaarden van Somalische documenten.

De Raad merkt op dat hij als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet uitspraak doet over individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker kan bijgevolg in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht niet zomaar verwijzen naar beslissingen genomen in andere dossiers dan deze van de verzoekende partij. De verzoekende partij kadert haar kritiek binnen de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, in verband waarmee de Raad enkel kan nagaan of de voorliggende motieven in huidige zaak steunen op een correcte feitenvinding en niet kennelijk onredelijk zijn. Door te verwijzen naar andere weigeringsbeslissingen genomen in het kader van gezinshereniging, toont de verzoekende partij niet aan dat het motief in huidige bestreden beslissing -die een weigering humanitair visum betreft genomen op grond van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet- dat de authenticiteit van de voorgelegde documenten, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, niet kan geverifieerd worden, op een foutieve feitenvinding rust of kennelijk onredelijk is. Verzoeker betwist in casu niet de afwezigheid van nationale instellingen.

De verzoekende partij meent voorts dat de verwerende partij niet ernstig is waar zij stelt dat er niet zou worden aangetoond dat er geen andere familieleden zijn die voor haar zouden kunnen instaan, dat tijdens het asielgehoor haar voogd reeds aangaf dat zij deel uitmaakte van haar gezin.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij volledig voorbij gaat aan de motivering waarbij de verwerende partij stelt dat er geen enkel geldig bewijs van familiale band tussen de verzoekende partij en de te vervoegen persoon in België wordt aangebracht en dat er is ook geen enkel officieel bewijs voorligt dat de verzoekende partij geadopteerd werd. Verder stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet aantoonst dat zij op regelmatige basis vaste contacten onderhouden of dat de zus de verzoekende partij binnen haar gezin (dat van haar ouders) opvoedde voorafgaand aan haar vertrek uit Somalië in 2015. Er wordt aangestipt dat er geen enkel bewijs van een duurzame relatie wordt voorgelegd met de te vervoegen persoon.

De verzoekende partij gaat niet in op deze motieven, doch beperkt zich ertoe te stellen dat haar zus, tevens haar voogd, verklaard heeft dat ze deel uitmaakt van haar gezin. Zij verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met de verklaringen van haar voogd, tevens de referentiepersoon.

In weerwil van wat de verzoekende partij voorhoudt werd er wel degelijk rekening gehouden met de verklaringen van de voogd, tevens de referentiepersoon, tijdens haar asielgehoor. Zo verklaarde de referentiepersoon dat haar moeder en stiefvader nog leven en dat zij nog één halfbroer en één adoptiebroer zou hebben die momenteel bij de moeder van haar echtgenoot zouden wonen. Daarenboven zou de verzoekende partij nog 7 halfbroers en zussen hebben langs moederskant.

In zoverre de verzoekende partij aanhaalt dat de referentiepersoon tijdens het gehoor zou hebben aangegeven dat de verzoekende partij deel uitmaakte van haar gezin, mist dit feitelijke grondslag. Zulks kan geenszins worden afgeleid uit het gehoor.

De Raad stelt verder vast dat het argument van de verzoekende partij dat zij deel zou uitmaken van het gezin van haar zus geen afbreuk doet aan de motieven dat de verzoekende partij niet aantoonst dat zij geen andere familieleden meer heeft die voor haar zouden kunnen zorgen in haar land van herkomst of regelmatig verblijf. De verzoekende partij, die een aanvraag tot het verkrijgen van een visum indiende, dient aan te tonen dat er humanitaire redenen bestaan. De verzoekende partij toont niet aan dat zij in haar visumaanvraag inzicht heeft gegeven in haar volledige familiale situatie en de situatie van de familieleden in het herkomstland of land van regelmatig verblijf. Door het enkel stellen dat zij deel uitmaakt van het gezin van haar zus, toont de verzoekende partij ook in onderhavig beroep niet aan dat zij geen andere familieleden meer heeft die voor haar zouden kunnen zorgen. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij geen familieleden meer zou hebben die voor haar zorgen. Het komt de verwerende partij niet toe aan te geven welke verduidelijkingen of stavingstukken de verzoekende partij dient voor te brengen om haar humanitaire redenen voor het aanvragen van een visum te onderbouwen.

Een schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met haar zus.

De Raad stelt vooreerst vast dat niet aangetoond is dat er wel degelijk sprake is van een familieband tussen de verzoekende partij en haar zus. Betreffende de voorgelegde stukken ter staving van haar identiteit en verwantschapsbanden wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er enkel twijfelachtige documenten worden voorgelegd die niet op hun waarachtigheid getoetst kunnen worden. Er wordt geen geldig bewijs van familiale band aangebracht en ook geen officieel bewijs van adoptie.

De stelling dat het loutere feit dat de voorgelegde documenten niet werden gelegaliseerd een non-argument is aangezien Somalische documenten nooit gelegaliseerd kunnen worden, kan er niet toe leiden dat de verwerende partij in de positie wordt geplaatst dat zij elk Somalisch document als bewijskrachtig moet beschouwen, niettegenstaande zij de authenticiteit ervan, en de omstandigheden waarin het werd opgesteld bij gebrek aan officiële instanties niet kan verifiëren.

Zelfs indien er kan van uitgegaan worden dat de referentiepersoon wel degelijk de zus is van de verzoekende partij, stelt de Raad vast dat een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet wordt aannemelijk gemaakt, zoals blijkt uit wat volgt.

Of er tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, in casu haar zus, een de facto beschermingswaardig gezinsleven bestaat is een feitenkwestie waarbij onder andere rekening wordt gehouden met de rol die de referentiepersoon speelde ten aanzien van de verzoekende partij en de hechtheid van de banden tussen het kind en de referentiepersoon.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet bewijst dat haar zus haar enige (financiële) steun is en dat zij niet aantoonbaar dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden en dat er geen enkel bewijs van een duurzame relatie werd overgemaakt. Zoals blijkt uit de bespreking hiervoor toont de verzoekende partij niet aan dat deze overwegingen foutief of kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partij toont niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven met haar zus. Bijgevolg diende de gemachtigde geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is. De verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat het de verwerende partij toekwam een belangenafweging door te voeren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU